LEEG BLAD

Je zou denken
dat na kind één
de handleiding uitgeprint ligt in de la,
net naast de fietspomp
en de batterijendopjes
waarvan niemand weet bij welk apparaat ze horen.

Maar dan komt kind twee,
en die handleiding?
Die lacht je vierkant uit.

Waar nummer één met een blik kon stoppen met huilen,
kijkt nummer twee je aan als een standbeeld in staking.
Waar de een zijn havermout met een snufje kaneel at,
vraagt de ander of je gek bent geworden.

En dan,
net wanneer je denkt:
ik begin het te snappen
komt kind drie.
115
Die eet havermout en curry tegelijk,
trekt met sokken aan de deurbel van de buren
en vertelt bij het ontbijt
waarom de tijd misschien wel achteruit moet kunnen.

Kind drie heeft geen standpunt,
maar een luchtkasteel
met touwladder, glijbaan
en een bordje:
“Volwassenen enkel op eigen risico”.

Dus ik ben gestopt met vergelijken,
met knippen en plakken,
en ben begonnen
met staren naar het lege blad.

Bij elk kind weer.
Potlood in de aanslag.
Gum in de buurt.
En een flinke portie verwondering.

En toch schrijf ik er óók weer dingen bij.